

Περίεργος κατεβαίνει τότες ἀπὸ τὸ κάστρο, ζυώνει ἕνα ἀπὸ δάφτους καὶ τονε ρωτάει.

— Τί τρέχει, πατριώτη;
— Τὸ δρόμο σημαδέβουμε, τοῦ ἀποκρίνεται κείνος ἀδιάφορα.

— Ποιόνε δρόμο; παίρναι ἀπὸ δῶ κάνας δρόμος;
— Θὰ περάσῃ ἂ δὲν παίρναι.

Ὁ καπετάν Θύμιος κοντοστάθηκε λίγο.
— Καὶ τὸ βράχο αὐτόνε τί θὰ τονε κάνετε, μαθές;

— Ὅσο γι' αὐτό. Βουνά μπορεῖς νὰ ζεθεμελιώσῃς σήμερις. Δύο τρία φουρνέλα καὶ πάει δουλειά του.

Ὁ καπετάν Θύμιος ἔφερε τὸ χέρι στὸ κούτελο.

— Δηλαδή πάει νὰ πῆ θὰ χαλάστε τὸ κάστρο;

— Μὰ δὲν τὸ βλέπεῖς, χριστιανέ μου, πῶς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ κι ἀλλοιότικα; τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἀργάτης καὶ τὸν ἄφησε ἀπορώντας γιὰ τὴν φιλολογία τοῦ γέρου.

Ξερός ὁ καπετάν Θύμιος. Ὁ κόσμος τοῦ ἦρθε ἄνω κάτω. Νὰ χαλαστῇ τὸ κάστρο. Αὐτὸ δὲν τὸ χωροῦσε ὁ νοῦς του. Ποιὸς τάποράσισε τέτοιο πράμα; Νὰ ρωτήσουνε αὐτόνε νὰ τοὺς πῆ τί ἀξίζει τὸ κάστρο. Χωρὶς τὸ κάστρο ποιὸς θάμπόδιζε τοὺς Τούρκους νὰ πατήσουνε τὸ νησί; Τὸ κάστρο νὰ τὸ προσκυνᾶνε, καντήλια νὰ τοῦ ἀνάβουνε, γιὰ τὸς ἔσωσε, γιὰ τὸς ἔδωκε λεφτεριά.

Γύρισε μέσα στὴν πόλη φαρμακωμένος. Νόμιζε πῶς θάβλεπε παναστατημένο τὸν κόσμο. Γελᾶστηκε. Κανείς δὲν κουνιότανε, κανείς δὲν ἔδειχνε τὴν παραμικρὴ ταραχή. Πιάνει κάποιονε καὶ τοῦ λέει.

— Τζμαθές; πάει τὸ κάστρο.

Νόμιζε πῶς θὰ ζιππαστῇ, πῶς θὰ κλάψῃ.

— Γιὰ νέο μου τὸ πουλᾶς μπάμπρα Θύμιος; παλιά δουλειά τούτη.

Ἀποκρίθηκε ἡσυχα ἡσυχα ὁ ἄλλος.

Περίεργο. Παλιά δουλειά καὶ νὰ μὴν πάρῃ χαμπάρι αὐτός. Μὰ ποιὸς ὑποκινάει τίς δουλειές αὐτές; ποιὸς διάβολος βλάθηκε νὰ φᾶ τὸ κάστρο; Καὶ γιὰ ποιόνε λόγο;

Ἀπαντάει ἄλλοινα.

— Λοιπὸν ἀντίο κάστρο, αἱ;

— Ἄς εἶναι καλὰ ὁ Δήμαρχός μας. Νὰ τονε χαιρόμαστε. Καταλαβαίνουμε Δήμαρχο τώρα.

— Δηλαδή τοῦ λόγου του τὰ καταφέρνει αὐτά;

— Ἄμ δά; καὶ ποιὸς ἄλλος.

— Γιὰ ποιά ἀνάγκη;

— Ἀνάγκη κι ἀνάγκη δὲν ἔχουμε ἕνα μέρος νὰ σεργιανίσουμε, νὰ πάρουμε λίγο ἀέρα· εἶναι τὸ κάστρο ποῦ φράζει τὸ δρόμο σὰν μποῦφος.

Ἔτσι λοιπὸ. Βρὲ τοὺς ἀθεόφοβους. Σεργιάνι θέλουνε λοιπὸ νὰ κάνουνε. Γι' αὐτὸ δὲν τοὺς ἀρέσει τὸ κάστρο. Τοὺς κόβει λέει τὸν ἀέρα. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πῆσῃ. Κι ὅλα αὐτὰ ὁ κινούριος ὁ Δήμαρχός μας ποῦ τονε βγάλαμε τίς προάλλες μὲ τούμπανα. Μωρὲ δὲ θὰ πῆσῃ φωτιά νὰ τονε κάψῃ;

Ἀπὸ τότες δὲν ξαναπάτησε πιά στὸ κάστρο τοῦ τὰγαπημένο. Δὲν εἶχε καρδιά νὰ ζυγώσῃ καὶ. Κόσμος καὶ κοσμάκης πήγαινε κάθε μέρα καὶ χάζεθε μὲ τοὺς ἀργάτες ποῦ δουλεύανε, καὶ τὰ φουρνέλλα ποῦ σκάζανε μὲ διαβολικὸ κρότο. Ὁ δήμαρχος ὅλο καμάρι. Ἀπάνω ἀπὸ τοὺς ἀργάτες ὅλο καὶ διαταγές ἔδινε. Βιαζότανε κιάλας νὰ τελειώσῃ τὸ γληγορώτερο ἢ δουλειά μπᾶς καὶ πῆσῃ τὸ κόμμα του ποῦ εἴτανε στὰ πράματα, καὶ τοῦ τύχονε δυσκολίες. Βάσταζε μῆνες ἢ δουλειά του, κι ὁ καπετάν Θύμιος ἄλλαξε δρόμο. Πήγαινε τώρα σεργιάνι κατὰ τὴν ἄλλην ἄκρια τοῦ νησιοῦ, μακριάθε ἀπὸ τὸ κά-

στρο, πολὺ μακριά γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὰ φουρνέλλα ποῦ τοῦ πληγώνανε τὴν καρδιά. Μὰ τίς πιότερες φορές δὲν ἔβγαινε καὶ διόλου ἀπὸ τὸ σπίτι του. Δὲν εἶχε πιά καὶ γούστο τὸ σεργιάνι. Τίς ὁμορφιές τοῦ κάστρου ποῦ νὰ τίς ξανάβρῃ ἄλλοῦ. Πολλὲς φορές τὸν ἔπαιρνε τὸ παράπονο.

— Μωρὲ δὲ λυποῦνται, καρδιά δὲν ἔχουνε αὐτοὶ οἱ ἀθρώποι; Τί τοὺς πείραζε μωρὲ τὸ κάστρο; Ἡ γιὰ τὸς διαφέντεψε μιὰ φορὰ, ριχτήκανε τώρα σὰν τὰ κοράκια νὰ τὸ φῆνε;

Ἄλλοτε μοιρολογούσε σὰ νὰ εἶχε πεθαμμένο μπροστά του. Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ ἀρρώστησε ἀπὸ τὸν κνημὸ του. Στὴν ἀρρώστεια του, σὰν πήγαινε κανένας γνωστός του νὰ τονε δῆ, ὅλο γιὰ τὸ κάστρο ρωτοῦσε. Σὰν τοῦ λέγανε πῶς πάει νὰ τελειώσῃ ὁ δρόμος, ἢ καρδιά του ράγιζε.

— Καλύτερα νὰ πεθάνω, νὰ μὴ δοῦνε τὰ μάτια μου τέτοιο κακό.

Μὲ καιρὸ ξεγέρεψε καὶ μόρεσε νὰ ξαναβγῇ. Ἡ δουλειά εἴτανε πιά τελειωμένη. Μὰ δὲν τοῦ ἔκανε καρδιά νὰ πάῃ νὰ δῆ. Ἄκουγε μόνο ποῦ λέγανε πῶς ὁ δρόμος εἴτανε μιὰ μορφοῖα κι ἔσκαζεν ἀπὸ τὸ κακό του. Σὰν τοῦ εἶπανε πῶς ὁ δήμαρχος σκόπευε νὰ γιορτάσῃ τὸ ἔργο του, πρὶν παραδώσῃ τὸ δρόμο στὸ μεταχειρίσμα, ἀγρίεψε.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ξαδιαντροπιᾶ. Μὰ ἔνοια σου καὶ θὰ σοῦ τονε σιγυρίσω ἐγὼ μιὰ χαρὰ τὸν κύρ δήμαρχο.

Τί σκόπευε νὰ καταφέρῃ κανένας δὲν ἤξερε· οὔτε κ' ἔδωσε κανένας προσοχὴ στὴ φοβέρα του. Τί νὰ φοβηθῇ ἔπειτα κοτζάμ Δήμαρχος ἀπὸ τὸν καπετάν Θύμιος. Μὰ ἔχει κάποτε κ' ἡ ἀδυναμία τὴ δύναμή της.

Σὰν ἦρθε ἡ μέρα τοῦ πανηγυριοῦ, ὁ κόσμος ὅλος εἴτανε συναγμένο στὴ θέσῃ ποῦ εἴτανε ἄλλοτε τὸ κάστρο. Στὸ μέρος αὐτὸ φτείασαν ἕνα μικρὸ πάλκο ποῦ τὸ ντύσανε μὲ δάφνες καὶ μὲ σμέρτα. Ἀπὸ κει κᾶβγαζε τὸ λόγο ὁ δήμαρχος ποῦ τοῦ τὸν εἶχε σαρῶσει ὁ δάσκαλος μὲ ἐλληνικοῦρες βαθιές καὶ μὲ κάτι ἐπίθετα χτυπητὰ ποῦ ὁ κοσμάκης κι ἄς μὴν τὰ κατάλαθε, τὰ χειροκρότησε ὅμως μὲ ζούρλια. Σὰ βροντοφώνησε καὶ τὴν τελευταία λέξη ἐτοιμάστηκε νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ πάλκο, μισοδακρυσομένος ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Τὰ παλαμάκια καὶ τὰ ζῆτω δὲν πάθανε. Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη σὰν μπόμπα σκάζει ἀπ' ἀψηλὰ μιὰ φωνή:

— Φτοῦ σας μασκαράδες.

Κάνουνε ὅλοι ἀπάνω καὶ τί νὰ δοῦνε. Ἀψηλὰ στὴν κορφὴ τοῦ βράχου ποῦ εἶχ' ἀπομείνει στεκότανε σὰν ἔρnio ὁ καπετάν Θύμιος καὶ τοὺς κοίταζε.

Ὁ καπετάν Θύμιος ξεδικιήθηκε.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

Ὁ Κολπαδόρος

Φίλε «Νουμά».

Πολὺ σωστά τοῦ τὰ εἶπε ὁ συνάδερφός μου κ. Γιάννος Τσικούρας τοῦ μακροσκελέστατου ὑπουργοῦ μας στὸν ἀριθμὸ σου 147. Μὰ γιὰ τὴν ἀπορεῖ μὲ τὸ «κόλπο» τοῦ κ. Ὑπουργοῦ; Ἡ Μακροσκελότητά του εἶναι παλιὸς κολπαδόρος ἀπὸ τὸ ξακουσμένο Χαβιαρόχανο· ὅπως ὁ σκύλος πάντα θὰ γυρίσει στὸ τυρὶ ποῦ βγάξει, ἔτσι λένε κι' ὁ παλιὸς κολπαδόρος ἀδύνατο νὰ βρεῖ ἐφκαιρία, νὰ μὴν ξαναθυμηθῇ τὰ παλιά του κόλπα.

Καὶ θυμᾶμαι τώρα τί μᾶς ἔγραψε μιὰ φορὰ μιὰ γερμανικὴ ἐφημερίδα. Μᾶς ἔλεγε πῶς εἴμαστε «Λεβαντῖνοι μικρεμπόροι ποῦ σουφρώσαμε τὸ ἑλληνικὸ νόημα». Τότες, θυμᾶμαι, θύμωσα, κι' ἀπὸ τρίχα νὰ μονομαχήσω μὲ τὸ συντάχτη. Καλὰ ὅμως ποῦ σάπασα, γιὰ τὴν ἴσως θὰ μπορούσε ἴσως νὰ μοῦ δειξῆ τί κολπαδόρο ἔχουμε ὑπουργὸ τῆς Παιδείας (!) καὶ νὰ μὲ ρωτάει ἂ δὲν εἶχε τότες κάπως δίκιο...

Φαντάσου ἂν καμιά μέρα στείλει ὁ κ. Ὑπουργὸς καμιά πανταχούσα στὰ σχολιά, μιλιώντας γιὰ Σωκράτες κι' Ἀριστείδες καὶ Φωκίωνες! Εἶναι καλὸς νὰν τὸ κάνει· τότες, ἂν εἴμουναι ἐγὼ παιδί, νομίζω θὰ μ' ἔτρωγαν τὰ δάχτυλά μου νὰν τ' ἀνοιξοῦ ὡς ἐκεῖ ποῦ μπορούνε νὰ τεντωθοῦν.

Ἰερόθυμος

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΤΣΟΥΚΗΣ

ΜΩΣΑΪΚΑ

Ἀπὸ τοὺς μύθους Ἰβάν Κριλόφ:

Ἄετός καὶ κοῦκος:

Εἶχ' ἕνός κοῦκου κάμποσον ἀέρα
Παρμένα τὸ κεφάλι του μιὰ μέρα
Καὶ θέλησε ὁ κοῦκος καλὰ καὶ σώνει
Νὰν τότε κάνει ὁ χουσαετός... ἀηδόνι.

Σὰν ἔλαβεν ὁ κοῦκος τόση χάρη
Κλαρόνει σὲ μιὰ φτέρη μὲ καμάρι
Κ' ἐκεῖ ἀηδονάκι τόρα προσπαθεῖ
Νὰ ψάλλῃ ἀρμονικά, νὰ θαυμάσθῃ.

Μὰ σὰν τί λέτε τάχα τοῦ συνέβη;
Ἐνῶ νὰ νηλαϊδῆσαι ἐκεῖ παλαίβει
Φεύγουν καὶ φεύγουν τὰ πουλιά γελώντας
Κι ἀπόμεινε... σὰν κοῦκος τραγουδώντας.

Ὁ Κοῦκος τότε θυμωμένος τρέχει
Στὸ χουσαετό καὶ μ' ὄση φωνὴν ἔχει
«Ἐκδίκηση!» φωνάζει· «Γιὰ στοχάσου
» Ἀηδόνι νὰ μὲ κάνει ἢ Ἀφεντιά Σου...

Καὶ τὰ ἴλα τὰ πουλιά σου νὰ τολμήσουν
» Ὅμπρὸς μου τὸ τραγοῦδί μου νὰ βροῦσον
» Καὶ νὰ πετάξουν ὅλα τοὺς μακριά!...
Μὰ κι ὁ ἀητός τοῦ λέει τότε μὲ βιά:

«— Φίλε, ὦ πόσο μοῦ εἶσαι γελασμένος!
» Ἐγὼ εἶμαι ὁ Βασιλεὺς ὁ διωρισμένος,
» Δὲν εἶμαι ὅμως Θεός· ἀφοῦ τὸ θέλει
» Νὰ γίνῃ ἀηδόνι ὁ Κοῦκος, δὲ μὲ μέλλει:
» Τὸ ἀξίωμα τοῦ δίνω τὸ μεγάλο·
» Ὡς πρὸς τὴν ἀξιοσύνην του ὅμως... ἄλλο!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Ἡ ΧΙΑ ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ, μυθολογία κτλ. ὑπὸ Γερασίμου Μαυρογιάννη, Κεφαλλῆνος. Ἐν Ἀθήναις 1905».

Τοῦ κ. Μαυρογιάννη θυμᾶμαι πάντα κάτι ὁμορφους στίχους τυπωμένους σ' ὅλες τίς ὑποφερτές κι ἀνυπόφορες ἀνθολογίες ποῦ βγήκανε ἴσαμε σήμερα. Οἱ στίχοι ἐπιγράφονται «ὁ Ναύτης τοῦ Ἴονιου» κι ἄρχινανε θαρρῶ.

Στὴ μέτρη τοῦ πελάου, μὲς' τὰ κύματα,
ἀνάμεσα Σχηνάρι καὶ Κεφαλλονιά
καράβι πλουμισμένο ἐταξίδευε...

Ὅσες φορές μοῦρχόντουσαν ἀνατριχίλες μὲ τοὺς Λαοσάνειους ψευτοἰάμβους τῶν δακρυοστεφανωμένων τενεκέδω μας, θυμολοῦνα τοὺς ὁμορφροὺς καὶ βλόδροσους αὐτοὺς ἰάμβους τοῦ κ. Μαυρογιάννη κ' ἔτσι ἐνωθα κάπια ἀνακούφιση καὶ κάπια ζεστασιά στὴν ψυχὴ μου.

Κρῖμα πού τοὺς ἰάμβους αὐτοὺς πῆγε καὶ τοὺς χάλασε μὲ τὸ τελευταῖο μακροσκελέστατο, σὺν τὸν κ. Καραπάνο, καὶ ψυχρότατο, σὺν Ἀμπελάδικο δρᾶμα, ποίημά του ὁ κ. Μαυρογιάννης. Τὸ κακόμοιρο ναυτόπουλο τοῦ Ἰονίου τῶπνιζε καὶ μαζὶ του καὶ τὴ καλὴ θύμηση πού θάρηνε γιὰ ποιητής. Ἡ «Χίς Εὐφροσύνης» θὰ χρησιμεύει στὴν καλὴ αὐτὴ θύμηση γιὰ βραχιά καὶ χοντροδουλεμένη ταφόπετρα.

Τὸ ποίημα — τὸ λέμε, βλέπετε, καὶ ποίημα ἀπὸ σεβασμὸ στὴν ἡλικία καὶ στὴν ἄλλη, τὴ σοβαρὴ ἱστορικὴ ἐργασία, τοῦ κ. Μαυρογιάννη — θὰ εἴταν ὑποφερτὸ ἂν τυπωνότανε στὸ 1840· μὰ γιὰ τὸ 1905, μὲ λύπη τὸ γράφω, μόνο γιὰ ἀδιάβαστο καλοτυπωμένο βιβλίον μπορεῖ νὰ περάσει. Ὅχι μόνο ἡ γλώσσα σου, μὰ καὶ ἡ τεχνουργία σου, καὶ ἡ ὑπόθεσί σου ἀκόμα, εἶναι περασμένης, πολὺ περασμένης ἐποχῆς. Μιὰ στροφή, ὅποια τύχει, θὰ σὰς μιλήσει καλύτερα ἀπὸ μὲνα·

...Ν' ἀνακουῆ τὰ στήθη του
πλὴν ἡ ὀργὴ δὲν πύθει,
καὶ λύσειν ἀνηγγέλετο
ταχέϊαν ὅτι θὰ λάβῃ
τὸ δρᾶμα αἰματηρᾶν.
Ἄλλ' ὁ δερβίση; ἄφροντις
προφήτου ἔλαβε σχήμα
καὶ πάλιν αὐθαδέστερος
εἰς ἑκαστὸν του ρῆμα
νέαν ἐκρέει ἄραν.

Ἔτσι τραβᾶει τὸ ποίημα, δὲν ξέρω — γιατί οὔτε τοὺς διάβασα ὅλους, οὔτε κἂν τοὺς μέτρησα — σὲ πόσες χιλιάδες στίχους. Μὰ ὅπως στὴν ἀτέλειωτη Σαχάρα ὑπάρχουν πού καὶ πού μικροὶ ὁροσερότοποι μὲ βραθσκίωτες φοινικὲς καὶ μὲ κρούσταλα νερὰ νὰ ξεκουράζονται ὁ διαβάτης, ἔτσι καὶ στὴν ποιητικὴ Σαχάρα τοῦ κ. Μαυρογιάννη βρίσκονται, ἀρχὰ καὶ πού δυστυχῶς, τέτιοι ὁροσεροὶ τόποι γιὰ νὰ ζαποσταίνουν ὅσοι ἀποτολμήσουνε νὰν τὴ διαδοῦν, ἀκόμα καὶ καθάλα σὲ γραμμάλα.

Νὰ μιὰ τέττια ὄαση:

Στὴν ἀγκαλιὰ σου θάλασσα,
πού πέφτω, πόνεσέ με'
μὲ τὴ μικρὴ βαρκούλα μου
στὴ Χίο πέρασέ με
τὸ ἄστρον πρὶν ἐβγῆ.
Καὶ στρώσε μου στὴν πλάτη σου
τὴν ἀργυρῆ γαλήνη'
κρύψε βαθιὰ τὰ κύματα
καὶ φέρε τὴ Φροσύνη
στοῦ Νέανδρου τὴ γῆ.

Εἶναι πλατὺ τὸ πέλαγο,
καὶ ὅπου γυρίσω δρόμοι'
τάστέρινον ἀλφάδιον
δὲν ἔμαθα, καὶ ἀκόμη
νὰ λάμνω εἶμαι δειλὴ.
Σταυρώνουν δρόμοι ἀμέτρητοι
καὶ στὸν πλάτων αἰθέρα,
πλὴν τάστρα ταξειδεύουσι...

Ἦστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπαισιο ταξειδεύουσι
κόβεται ἡ ὄαση γιὰ νὰ ξαναρχίσει ἡ πλατιὰ Σαχάρα.
Τί φοβερὸ αὐτό! Νάχει ὁ κ. Μαυρογιάννης γράψει τὸ «Ναύτη τοῦ Ἰονίου», νᾶναι πατριώτης τοῦ Λαοκαράτου, νὰ κάθεται τώρα στὴν Κέρκυρα καὶ

νὰ γράφει «Χίς Εὐφροσύνας» καὶ πρόλογους γιὰ γλώσσα καὶ γιὰ ποίηση πού μπορούσανε νὰ τιμῆσουνε μοναχὰ ἐν Βάλβη κ' ἐναν Ἀμπελῶ. Κρῖμα! Κρῖμα!

δτ.

Τυμφορησιῶ. — Τραγοῦδία τῆς Ἀγάπης. — Ἀθῆναι 1905. — σελ. 227. — Τυμφορησιῶς εἶναι ὁ κ. Δημήτρ. Σ. Παπαδόπουλος, ὁ πρῶτος καὶ καλῆτερος ἀπὸ τοὺς ποιητάδες πού φιγουράρουν κάθε ἀπόγιομα στὴν «Ἀστραπῆ» καὶ στὴν «Ἐσπερινῆ» καὶ πού λέγονται Μπακανάκης, Κ. Μισαηλίδης, Ροντήρης, Πούλια, Φιλομήλα, κτλ. Εἶναι μεγάλος ποιητής, τὸ λέει ὁ ἴδιος στὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου του ὅπου δημοσιεύει τὰ ποιήματά του «ἔτινα εὐμενῶς λίαν ἐδέχθη τὸ κοινόν, εἰς τοῦτο δὲ ὀφείλονται καὶ πολλαὶ συγχαρητήριοι ἐπιστολαί, ὡς ἔλαβον κατὰ τὸ διαστήμα τούτο παρὰ διαφόρων προσώπων, ὡς καὶ πλείστα ἀφιερώσεις εἰς ἐμὲ ποιημάτων δημοσιευθέντων ἐν τῇ ἡμερῆδι: «Ἀστραπῆ». Ἡ Κριτικὴ θὰ σχοληθῆ μίᾳ μέρᾳ παρὰ πολὺ μὲ τὰ τραγοῦδια αὐτά, πού ἐδημιούργησαν τὴ σχολὴ τῶν «Ἐσπερινῶν ποιητάδων», γιὰ νὰ γίνῃ κάποια ἀντίδραση κατὰ τοῦ Κιμωνισμοῦ. Ὁ Τυμφορησιῶς, λέει στὸν πρόλογό του, δὲν εἶναι μαλλιαρὸς, ἀλλὰ... δικηγόρος, καὶ δικηγόρος μὲ μεγάλη πελατεία· ἀντιπροσωπεύει μὲ τὰ ἴδια τοὺς τὰ λόγια, μὲ δλάκερα ποιήματά τους βαλμένα στὸ βιβλίον του, ὅλους τοὺς ποιητάδες τῆς νεώτερης Ἑλλάδας ἀπὸ τὸν Π. Σούτσο καὶ τὸν Πιρράχο, ἴσαμε τὸν κ. Νέη καὶ τὸν κ. Φ. Πανῆ. Φοβερὸ βουρὸ αὐτὸς ὁ Τυμφορησιῶς· σὺν ἄγριος κουρσάρος ἔπεσε στὸν Ἑλληνικὸν Παιρνασσὸ καὶ τὸν καταδαγοῦμισε, ἔχοντας συντροφία του πιστὰ, τὸν Μπακανάκη, τὴ Φιλομήλα, τὸν Κοιροῖτση κλπ. προστατευομένους τοῦ κ. Κουρούπη. Ἔχει ὁμοίως καὶ πρωτότυπους στίχους πού δὲν ἀφήνουν ἀσυγκίνητο τὸν ἀναγνώστη καὶ μπορούνε νὰ τὸν κάνουνε νὰ σκεφτῆ βαθιὰ γιὰ νὰ νοιώσῃ τὴν ὁμορφιά τους. Νὰ π. χ. τὸ ποίημα «Ἀληθινὸς Πόντος», ἀφιερωμένο στὴν ποιήτρια Μαρίκα Πίπιζα:

Καὶ πίπιζα ἀληθινὴ ἂν ἦσουνε Μαρίκα
Δὲν θάβγαζες ὀξύτερη τοῦ πόνου τὴ φωνή,
Τὴ λύρα δὲν θὰ ἰόνιζες μὲ παιδὸς μεγάλη γλύκα,
Δὲν θάτραχαν τὰ δάκρυα σου μὲ φλόγα παιδὸς τρανή.

Ἡ πίπιζα νὰ τονίξῃ τὴν λύραν ὠραία ἰδέα, μὰ τὴν ἀγίαν ψυχὴ τοῦ Ἐξαρχόπουλου. Σ' ἓνα ἄλλο ποίημα «Χορὸς μετημφισμένων» βρίσκεται τούτη ἡ ὠραία εἰκόνα:

Μιά εἶναι βλάχα λυγερὴ
Γεμάτη χάρη οὐρανία,
Κουστέκια ἀργυρᾶ φορεῖ
Καὶ φαίνεται ἀρειμανία.

Βρίσκονται καὶ ἄλλα πολὺ καλῆτερα. Ὁ κύριε Παπαδόπουλε! κάματε στὸν ἑαυτὸ σας μιὰ μεγαλότατη ἀδικία· γιὰ νὰ σπουδάσετε νομικά, ἐνῶ μπορούσατε νὰφοσιωθῆτε δλάκερος στὴν ποίηση καὶ νὰ γράψετε χιλιάδες στίχους γιὰ νὰ τοὺς ἔχουν ὀδηγὸ τους οἱ Ἐσπερινοὶ ποιητάδες κ' ἔτσι νὰ μπορούσανε νὰ καταπολεμήσουνε ἀποτελεσματικὰ τὸν Κιμωνισμό; Ἄ! δὲ θὰ σὰς τὸ συχωρέσουμε ποτὶ αὐτὸ πού ἐκάματε.

ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΣ

ΚΕΡΔΟΣ 338,685 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! 338,685 δραχμὰς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσίτου κ. Ἰω. Φωτίου εἰς τοὺς πλάτης του. Ἦτσι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφεῖου του ἔχουν κερδίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν τραγγυλὸν ἀριθμὸν 329,840 δραχμῶν.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θέλει ν' ἀναδιβάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 1,000,000 δρ. Ἐπιθυμῶν δὲ ἔνα συμμετάσχωσι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας ὕπερ βιβάσει τὴν πρὸς καταβολὴν δι' ἐκείτην λαχειοφόρον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς εἰς δραχ. 8 καὶ καλεῖ τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖον του, ὅπου πάντως θὰ κληρωθῆ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογία τις καὶ τί χαρὰ νὰ εἶναι ἡ πρώτη μὲ τὰς 70,000, χρυσεῖς δραχμὰς τὴν 18 Ἰουνίου ἔ. ἔ. ὅτε γεννήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὡσαύτως ἀσκηλίζονται καὶ λαχειοφόροι ὁμολογία τῆς αὐτῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς διὰ τὴν αὐτὴν εἰς τὸ ἀρτίον κληρωσιν τῆς 18 Ἰουνίου 1905 ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ἐκκάστη.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Τσαρλατανίδη. — Ὁ κ. Σ. Σκνίπας, ὅσα μᾶς παρακάλεσε μιὰ φορὰ νὰν τὸν πάρουμε δόκιμο ρεπόρτερ στὴν «Ἐστία», δὲν ἔκρινε δρᾶματα ἔγραψε μικρὰ κοινωνικά, κ' ἐπειδὴ ἔγραφε μὲ πολλὰς ἀνορθογραφίας καὶ ἀσυνταξίας, κ' εἶχε καὶ τὸ κακὸ ἐλάττωμα νὰ χαμουργιέται ἀπὸ τὰ πρῶτα ἴσαμε τὸ βράδυ, τοῦ συστήσαμε νάρηται τὴν «Ἐστία» καὶ νὰ ἐκκολουθῆσι τὰ μαθήματά του στὸ Γυμνάσιο. Δὲ μᾶς ἀκούσε κ' ἐβγάλε περιοδικὸ γιὰ νὰ βρίζῃ μ' ἀνοιχτὰ γράμματα ὅσους συντρομητάδες δὲν τὸν πλερώνουνε. Αὐτὸ καλεῖται φιλολογία, καὶ ὄχι ἐκβίαση. Ἄλλο νὰ θέλεις νὰ πουλήσεις γράμματα πού ἐνδιαφέρουν μιὰ οἰκογένεια κτλ. Ὁ κ. Σκνίπας ὁμοίως δὲν πουλεῖ γράμματα γράφει μοναχὰ, κατ' ἐμάστινα ἀνοιχτὰ. — κ. Σ. Φέρ. Ἄνοιχτε τὸ τελευταῖο φυλλάδιον τῶν «Παναθηναίων» (ἀριθ. 142, σελίδα 127 στήλ. 1) διαβάσατε κάτι νοστιμιὰς πού γράφει ὁ κ. Γρ. Ξενοπούλου γιὰ τὸ ἔργον του καὶ γιὰ τὴ γλώσσα του κ' ἐπειτα κίνε μιὰ τούμπαν στὸν ἄερα. Ἄλλη γιὰ τρεῖς δὲ χωράει. Ὁ κ. Ξενοπούλου μᾶς βεβαιώνει πὺς δουλεύει γιὰ τὴ δημοτικὴ γλώσσα καλύτερα ἀπὸ πολλοὺς (ἓνας ἀπὸ τοὺς π ο λ ο ῦ ς αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ Ψυχάρης), ἐνῶ ἡ ἄλθια εἶναι πὺς δουλεύει μόνο γιὰ τὰ «Παναθηναία» πού εἶναι πολὺ καλύτερο περιοδικὸ ἀπὸ τὸν «Ἀκρίτα» καὶ πολὺ χειρότερο ἀπὸ τὴ «Διάπλαση τῶν Παίδων». — κ. Μ' Ἀνθ. Τὸ λάβαμε καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Θὰ δημοσιεύει σ' ἄλλο φύλλον. Κι ἄλλα, κι ἄλλα — κ. Σκαλιστ. Λέτε πὺς στὸν τελευταῖο Λαοσάνειο εἶχε στείλει κάπια τραγωδία του καὶ ὁ κ. Μιχαηλίδης τῶν «Παναθηναίων», μὰ δὲν τὸ πιστεύουμε. Ἐέρουμε πάλι. Ὅλα γίνονται. — κ. Α. Στ. Σὲ καλὸ σου! Φ λ ο γ ε ρ ο ἰ στίχοι μὲ τὴν ζίστη! Δὲν τοὺς ἀφήνεις γιὰ τὸ χειμῶνα;

Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γνωστοποιεῖ ὅτι

αὔριον ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὠραν 9ην π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ Καταστήματι αὐτῆς καὶ ἐνώπιον τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου, ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἡ πέμπτη κλήρωσις τοῦ ἐκ δρ. 20,500,000 δανείου τῆς ἡ ὀρισμένη διὰ τὴν 1 Ἰουνίου ἔ. ἔ.

Κατὰ τὴν κλήρωσιν αὐτὴν θέλουσιν ἐξαχθῆ ἐκ τῆς κληρωτίδος 16 (δέκα ἑξ) ἀριθμοὶ ὁμολογιῶν μετὰ λαχνῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῆς 31 Μαΐου 1905.

Ὁ Διοικητῆς
Σ. Στρογγιῆ